

En fortælling om skovhornugler

- Skrevet af Chris Seaton

Lørdag d. 6. april. Efter solnedgang. Solsortene var ikke færdige med deres godnat-skænderi. En lyd i mørket mindede mig om tyrkerduens flugt – et hårdt slag med vingerne – men jeg vidste at det ikke kunne være duen, da den er dagaktiv. Jeg vidste også det ikke var en nat-, slør-, kirke- eller stor hornugle.

Så tjekkede jeg skovhornuglens kald på min smartphone, og det var et nærmest perfekt match. D. 11. april opdagede jeg at der både var en hun og en han. De lavede parringsleg over flere af naboernes haver. De smækker med vingerne og kalder højt.

De kom så tæt på mig, min kone, og min datter at vi næsten kunne røre dem. Indtil d. 21. april så vi dem flyve ud fra andre nabohaver hver aften, men de sidste par aftener tror jeg de allerede har været på plads da jeg gik ud. De har været tillidsfulde og sunget 3-4 meter fra stien hvor jeg stod.

Skovhornugle i skumringen, den 7. april 2024.
Foto: Chris Seaton

Jeg er ikke begyndt at snakke med mine naboer om dem. Jeg mener de er meget udsatte og sårbare. Stien ligger på den ene side af tunnelen under Sønderborgvej og er kun adskilt fra selve vejen af en lille tætning der er ca. 4 træer bred. Tunnelen leder direkte op til skolen.

Jeg håber på, at grunden til de er så stille, er at de har æg som de er ved at ruge ud. Jeg er ikke hjemme i Felsted igen før d. 14. april.

Anden del kommer snart.